

Dönme dolap!

000202

Türkiye İş Bankası

1953

Yılının Son Çekilişi

30 Aralık
Bahçeli
6
Ev

150 Liralık Bir Küçük Câri Hesap Açtırınız

1954 de
Bahçeli 30 Ev

Bir Buçuk Milyon Lira

GÖZEN
KREMLERİ

GENÇLEŞTİRİR ve GÜZELLEŞTİRİR.

Akbaba

SAYISI
50
KURUŞ

Klodfarer Cad.
No. 8 - 10
Belediye
İSTANBUL
Telefon: 21811

BAYANLARIN
MUAYYEN
ZAMANLARDAKİ
SANCILARINA
KARŞI

BAŞ ve DİŞ
NEZLE
GRİP

GRİPİN

KİNİNLİ GRİPİN GRİPİN

KİNİNLİ

GRİPİN

faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA
KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde
3 adet alınabilir.

[Ya]zı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Puro Sabun Fabrikasının
en son imalâtından

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

1 LİRA

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

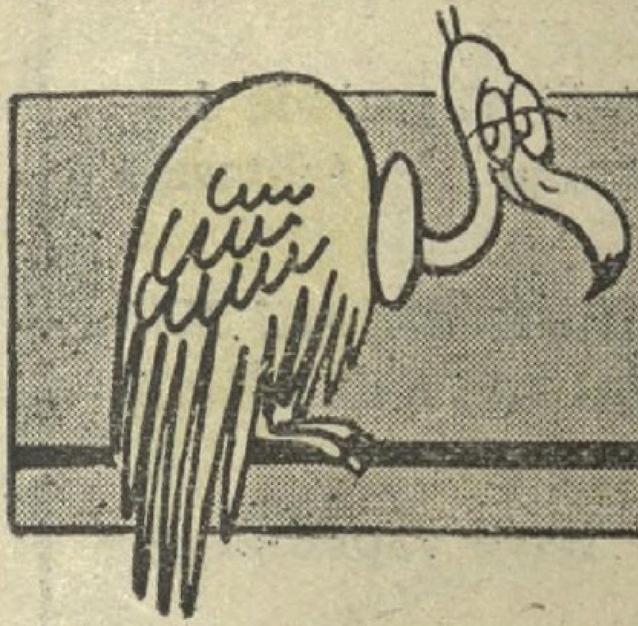
15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler

000203

SAYI : 90 — CİLT: 4 — 3 ARALIK 1953 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Kelepir Peşinde!

İnsan oğlunun baş merakı galiba bu: Kelepir!..

Mahmutpaşa yokuşunu tırmanınız. Önü en kalabalık dükkân:

— Kelepiiiir!..

Diye hıçkıra hıçkıra bağıran tezgâhtarınkidir.

— Top atan tüccarın malı bu yolcular!..

Feryadını duyduk mu, iflâhımız kesiliyor: Çorap, gömlek, don, fanilâ, ne olursa olsun, yoklamadan, koklamadan mutlaka alacağız!.. Kelepir bu, kaçırılır mı hiç?..

Akşam, eve koltuklarımız kabara kabara döneceğiz elbet: Rengi pek hoşumuza gitmese, biçimi vücudumuza pek uymasa bile sevinmek hakkımızdır: Kelepir yakaladık!

Fakat tuhaf değil mi, bu has talık, bu kelepir merakı, kitap gibi, mecmua gibi fikir ve sanat eseri müşterilerine de sirayet etmeğe başladı artık.

Vapura giriyorsunuz, yanşak sesli, çingene kırması bir hırpani karşınıza dikiliyor:

— Yüz kuruşluk mecmua yirmi beş kuruşa!.. Bulan vermez, çalan vermez yolcular, yirmi beş kuruşa!..

Ve başlıyor yalan yanlış isimler saymağa:

— Meşhur şair Yahya Kemal'in şiirleri yirmi beş kuruşa!.. Meşhur romancı Fehime Nadir'in hikâyeleri yirmi beş kuruşa!.. Meşhur Hollywood Yıldızı Nana'nın mayolu fotoğrafları bu mecmuada yolcular!.. Yirmi beş kuruşa!..

Bakıyorsunuz, sayın bayanlar ve baylar, birer birer keseye davranmakta: Sağdan manikürlü bir genç kız eli, soldan küt parmaklı bir sporcu pençesi uzanmış:

— Ver bir tane!..

Hani utanmasa, şu ticanî takkeli ihtiyar bile alacak!..

Artık kamarada dolaşan gazete müvezzilerine bakan bile yok. Artık haftanın yeni mecmualarını, ayın resimli dergilerini sayıp döken satıcılar, kanapeler arasında beyhude dolaşıyorlar. Yolcular, bütün dikkatleriyle, biraz evvel aldıkları kelepirin sayfalarına eğilmiş, kimi ciddî gözlerle bir yazı okuyor, kimi çapkın bakışlarla bir resim seyrediyor.

Düşünüyorum: Bu mecmualar niçin battı?.. Okuyucular almadığı için!.. Peki, şimdi niçin satılıyor?.. Battığı ve artık kelepir olduğu için!..

Koltuğunda, haftanın yeni dergileriyle sallana sallana vapuru terkeden, omuzları çökmüş, yorgun müvezziin arkasından hüzünle bakıyorum: Şimdi bir tanesine el uzatmadıkları bu mecmuaları, yarın yine bu yolcular kapış kapış alacaklardır. Ama, battıktan, kelepir olduktan sonra... Belki de üzgün bir sesle:

— Aaaa, yazık... Ne güzel mecmua imiş, diyerek!

AKBABA

Seçimler yaklaşırken :

YABANI.

000204

3

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

37 nci FASLIN DEVAMI

Karagöz — Hacivat, şiirine ne alırsan yarı yarıya ha!

Hacivat — Aman Karagözüm, nasıl olur?

Karagöz — Ne demek nasıl olur?

Hacivat — Öyle ya, nasıl olur?

Karagöz — Nasıl olacak, yarı yarıya bölüşürüz, olur biter!

Hacivat — Kabili taksim değil!

Karagöz — Kabili taksim değilse (yumruğunu göstererek) darbederim!

Hacivat — Arkadaşlığımız, dostluğumuz, beraberliğimiz ayrı iş, bu ayrı iş!

Karagöz — Neden bu ayrı iş? Ucu paraya dokunuyor da ondan mı?

Hacivat — Hayır, bu benim artistik tarafım!

Karagöz — Arsızlık tarafın mı? Ne çingene olduğunu zaten bilirdim ama, bu kadarını değil!

Hacivat — Estağfurullah, bu sözünü sana reddederim!

Karagöz — Ulan Mecliste gibi konuşma! Bana reddedersin de ne olur? Ben de alır sana reddederim!

Hacivat — Ben de alır, bütün kuvvetimle sana reddederim!

YAZISIZI..

GÜLEGÜLE

Berlin'in Sovyet işgali altındaki bölgesinde devlet tarafından işletilen bir fabrikanın ilân tahtasına şöyle bir yazı asılmıştı:

«LÜZUM OLDUĞU TAKDİRDE, SULHU MÜDAFAA İÇİN ŞANLI KIZILORDU SAFINDA İLERLİYECEĞİZ. İmza: Fabrika İdaresi.»

Ertesi günü ilâna şöyle bir ilâve yapıldığı görüldü:

«GÜLEGÜLE. İmza: İşçiler.»

Karagöz — Ben de alır, bütün hiddetimle sana reddederim. Bu iş te böylece «Galatasaray-Fener» maçına döner!

Karakuş — Aranızda ihtilâf neyse söyleyin de bir hal çaresi bulalım!

Karagöz — Sen şimdi dur, hakemliğe kalkma! Şuna aşkla, şevkle bir gol atayım da ondan sonra seninle konuşuruz! Ulan yıldız kapan herif, demek bunca yıl ağzının kokusunu çekeyim, sonra da kazara bir herze yumurtlayıp para edeceğini sezince bu benim bilmem ne tarafım ha?

Hacivat — Karagözüm, darılma, şairliğimi seninle nasıl bölüşürüz? O bana ihsan-ı hüda!

Karagöz — İhsan Hüda kim? Şu bizim tütüncü İhsan bey mi?

Hacivat — Yok canım, yani, bana şairlik Tanrı vergisi!

Karagöz — Tanrı vergisi değil, varlık vergisi olsa, yine boğazını sıkar alırım!

Hacivat — Zorla alsan bile haksızlık edersin!

Karagöz — Neye haksızlık ediyorum!

Hacivat — O benim iktidarımın hakkı olan malım! Üstünde senin ne hakkın var?

Karagöz — Halk Partisinin malları mı bu, ulan? Onunkini bile elinden alacaklar da, ben sana bırakır mıyım?

Hacivat — Paramı alsan bile ne çıkar? Tab'ı şairanemi alamazsın ya!

Karagöz — Neni alamam, neni?

Hacivat — Tab-ı şairanemi, yani, şairlik tab'ımı!

Karagöz — Şairlik tab'ım dediğin ne? (Zafer) gazetesi gibi ilâve mi çıkartıyorsun?

Hacivat — Karagözüm, nafile inat etme! Allah vergisi olan şairliğimi elimden alamazsın!

Karagöz — Ay, sen bu şairliğini Allah vergisi mi zannediyorsun?

Hacivat — Başka nedir ya?

Karagöz — Behey sersem, o sana şeytanın muzipliği! Ölünceye kadar kepaze olasın diye arkana bir kuyruk takmış!

Hacivat — Hah, hah, hay!

Karagöz — Neye güldün?

Hacivat — Gülerim zahir! Elinden geliyorsa şaheserime bir nazire söyle!

Karagöz — Şaheserim dediğin ne?

Hacivat — Sakalım!

Karagöz — Şu gülünç keçi sakalın mı? Allah kimsenin başına öyle bir musibet vermesin! Böyle bir sakalım olacağına köse olmayı bin defa tercih ederim!

Hacivat — Yoo, sakalıma söz istemem! Herkes onun zarafetine, güzelliğine hayran!

Karagöz — Hacivat, sana doğru bir söz söyliyemim mi?

Hacivat — Söyle bakayım!

Karagöz — Bu sakalınla teke olsan, çobanlar sürüye sokmaz, kasaplık olurdun! Sakal dediğin, benimki gibi olur. Sıvazlayınca avuç doldurmalı!

Hacivat — Şu çenber sakalın gibi mi?

Karagöz — Beğenemedin mi çenber sakal ya! Eski sadrâzam sakalı!..

Hacivat — Ayol, sen onu kesip tanzifat amelesine süpürge diye versen, kullanmaz!

Karagöz — Sus, maskara!

Hacivat — Bir iyiliği varsa suratını saklıyor! Hem ben sana, sakallarımızı mukayese edelim, demiyordum ki!

000205

Bu sayımızda yeni ve orijinal bir karikatür serisine başlıyoruz: Bir Delinin Karikatür Defterinden...
Bu karikatürlerden her hafta bir tanesini sanatkâr arkadaşımız Altan «Delinin Defteri» nden koparıp size takdim edecektir.
Bunlardan birincisi: «Otomobil Yarışı»dır. Güle güle seyredinizl

Karagöz — Ne diyordun?

Hacivat — Elinden gelirse Sakalım şiirime bir nazire söyle diyordum!

Karagöz — Şu demin okuduğun deli saçmasına mı?

Hacivat — Deli saçması, meli saçması, bir eşini söyle de göreyim!

Karagöz — Öylesini ağzıma almaya tenezzül etmem!

Hacivat — Beceremiyeceğini anladın, kaçıyorsun!

Karakuş — Yoo, Karagöz Çelebi, mademki bu kadar meydan okudun, Hacivat Çelebinin şiirine nazire söylemelisin. Yoksa, ben de, müsabakadan kaçıyorsun, diyeceğim!

Karagöz — Nesinde kaçacağım! Saçma söylemek deli vergisidir. Ben öyle vezinsiz, kafiyesiz, mânasız halt edemem.

Karakuş — Ziyanı yok, sen vezinli, kafiyeli söyle! Ben ikisinden de anlarım. Aranızda hakça hakemlik ederim!

Karagöz — Ha, öyle olursa o başka! O zaman söylerim! Ulan Hacivat, (Sakalım) redifli irticalen bir şiir söyliyeceğim. Dinle de sakalının da, şiirinin de ne maskara olduğunu anla!

Hacivat — Bana yetişmen için, kırk fırın ekmek ister!

Karakuş — Hacivat Çelebi, mademki hakemliği her ikiniz de bana veriyorsunuz. Şimdiden övünmeğe hakkın yok. Karagöz Çelebi de söylesin, dinliyelim, ondan sonra!

Hacivat — Peki, söylesin!

Karakuş — Dinliyoruz, Karagöz Çelebi!

Karagöz — Sakalım! Öhö, öhö, öhö! Hay Allah müstahakını versin, gıcık tuttu. (Gidip bir bardak su içer.) Dinleyin!

SAKALIM!

Vay benim zevk-u safa ehline rehber sakalım!
Vay benim benzeri yok, sevgili çenber sakalım!

Genç iken bilmiyerek kadrini terketmiştim;
İhtiyarlıkta gelip oldu beraber sakalım!

Nice yıl var ki, gönül mektebinin hâfızıdır,
Mushaf-ı hüsnü okur şevk ile ezber sakalım!

Kimseden korkusu yok, zorla kopartmaz kılını,
Kesilirken bile okşanmayı ister sakalım!

Dökülür kendiliğinden, yeniden kendi çıkar;
Nice yıldanberidir görmedi berber sakalım!

Cühelâdan, ukalâdan, sükalâdan sıkılır,
Açılır tel tel olur gördü mü dilber, sakalım!

Bazı aslan yelesinden kızarak farksız olur,
Hoş görür bazı da her sakalı kalender sakalım!

Karagöz, bulsa Hacivat, başının tacı eder,
Onu gördükçe zarifâne gülümser sakalım!

Karakuş — Bravo, Karagöz Çelebi, bu kadar olur. Hemen müsaade edersen bunu da alıp bizim gazeteye koyayım. Ücretini getirir takdim ederim!

Karagöz — Ulan Hacivat, sen namertliğinle kal! Ben de sana bu paradan metelik koklatırsam adam değilim!

(Devamı gelecek sayıda)

AKBABACI

000206

YAZISIZI..

Spiker — Şimdi umumî arzu üzerine «Oy Cemo, vay Cemo» şarkısını yeniden çalıyoruz!..

Modern Vecizeler

★ *Samanlığa düşen toplu iğneyi arıyorsan, vaktin nakit olduğundan malûmatın yok demektir.*

★ *Yayan yürümeği göze almadan beygirin tımarını ihmal etme...*

★ *Kaz gelen yerden tavuk esirgenmezmiş. Çünkü kaz gönderenlerin tavuğa ihtiyacı yoktur.*

★ *Servet kendi kendine gelmez, gidip aramak lâzım diyorlar. Bu eski bir söz ise, altın arayıcıların işine amma da yaramıştır ha!*

★ *Kâfi miktarda para kazanan, isterse daha az betbaht olabilir.*

★ *Zengin olan, daima borç alacak yer bulur. Borç almıya ihtiyacı olmadığından olacak.*

★ *Ekseriya iyi giyinenler ateşe karşı otururlar. Halbuki çıplaklar her zaman rüzgârın altındadırlar.*

★ *Yaşayan görür: Bu söz, körler için söylenmemiştir.*

★ *Eski pamuk, kabarık döşek olmaz.*

★ *İyi komşu akrabadan daha faydalıdır, diyorlar. Radyosu olmamak şartiyle doğrudur.*

★ *Uzun uzadıya münakaşa ediyorsan, günlerin hiç biri iş göremiyecek kadar kısadır. «Bu söz politikacılarımız için söylenmiştir.»*

★ *Iztırap çekmesini bilen bir insan, cür'etkâr olur diyorlar, dişini çektirmek için dişçiye baş vuranlar, işte bu cinstendirler.*

★ *Hâtıralarla dolu bir kalbde ekseriya ümit için yer kalmıyor.*

★ *Saadet insanların gölgesidir. Önümüze düşerse ümit ediyoruz, arkamızda kalırsa hatırlıyoruz demektir.*

★ *Bir adam «Ben karakter sahibiyim» mi diyor. Dikkat et! Fazla yemin etmiyor, fazla vadetmiyor ve fazla tehdit etmiyorsa doğrudur.*

★ *Bir mecliste neş'elenmek isterseniz, o meclise elinizden geldiği kadar neşe katmıya çalışınız. Dünyada aksi sadaya en çok benziyen şey neş'edir.*

FİLOZOF

000207

HEZÂRFEN Kâmil Efendi..

Osmanlı tarihinde hezârfenler az değildir. Hele kanat takıp Sarayburnundan Üsküdara uçmayı deneyen Hezârfen Ahmet Çelebi'yi sık sık anarız. Bu ilk Türk pilotunun, başka ne hünerleri varmış pek bilmem. Ama, son iki yıl içinde, Büyük Millet Meclisinde öyle bir hezârfen zuhur etti ki, Tanrının günü ism-i şerifini işitiyor ve hayretten parmağımız ağzımızda kalıyoruz: Mardin mebusu Kâmil Boran, nâm-ı diğer Hezârfen Kâmil Efendi!

Hezârfen Kâmil Efendi, Meclis gündemini baştan başa suallerle donatan bir (İstizah mutahassısı) yeni terimle bir (Soru uzmanı) dır.

Üstad, her toplantı günü mutlaka bir kaç Bakan'dan bir kaç şey sorar:

— Devlet Tiyatro sanatkârlarından Yıldız Kenter'in, hem sıhhatini kaybetmemek, hem şişmanlamamak için sabah kahvaltılariyle öğle ve akşam yemeklerinde nasıl bir rejim takip ettiğinin ve muhtaç olduğu kaloriyi alıp almadığının Millî Eğitim ve Sağlık Bakanları tarafından cevaplandırılmasını rica ederim.

Demek ki, bizim hezârfen politikacımız Kâmil Boran, güzel sanatlara âşık, samimî bir sahne dostu imiş!.. Hattâ, işe tıbbî bir hava verdiğine göre

biraz da sıhhat mutahassısı!..

Bakıyorsunuz, gündemin ortasında, üstadın başka bir sorusu daha:

— Ortaköy ile Beylerbeyi arasında inşa edileceği rivayet olunan asma köprü yerine, Boğaziçinin taş, toprak ve molozla doldurularak iki kıt'anın birleştirilmesinin daha uygun olup olmıyacağı hakkında Bayındırlık Vekilinin ve Rusyayı Akdenize çıkmak hülyasından ebediyen vazgeçirecek böyle bir jeo-politik değişikliğin siyasî neticeleri hakkında da Dışişleri Vekilinin izahat vermesini saygılarımla dilerim!

Allah Allah... Demek bizim Kâmil Boran, Ankaranın Devlet sahnesinden Fahrettin Kerim'in seçim köprüsüne atlayacak kadar uzun bacaklı bir zekâya sahip... Yalnız o kadar mı?.. Ya İstanbul Boğazını doldurarak Avrupa ile Asyayı evlendirmesine ne buyurulur?..

Derken efendim, gündemin sonlarına doğru göz atınca, bir sözlü soru daha zuhur ediver mez mi?..

— Bu yaz, Büyükadada sivrisineklerle mücadelenin büsbütün gevşetildiği dikkatimizi çekmiştir. Seçimlerin yaklaştığı bir sırada, millî sineklerimizi

gücendirmemek gibi bir politika takibi her ne kadar iktidar hükûmetinin işine gelirse de, bunun vatandaş huzuruna iğneli bir tecavüz olduğunu belirtir ve demokratik bir idareye asla yakışmıyacağını teessüfle beyan ederim.

Siyasî ehemmiyeti açık olan bu konu hakkında bizzat Başvekilin açıklamada bulunması rica olunur.

Ondan sonra efendim, çocukluğumuzdaki Karagöz oyununda olduğu gibi:

— O söylese bendeniz dinlesem, bendeniz söylesem o dinlese, oturan ahibba sefayab olsa!.. Yar bana bir eğlence, yar eyyy!..

Ooooh, Millet Meclisimiz ne güzel çalışıyor, değil mi?.

ÇİMDİK

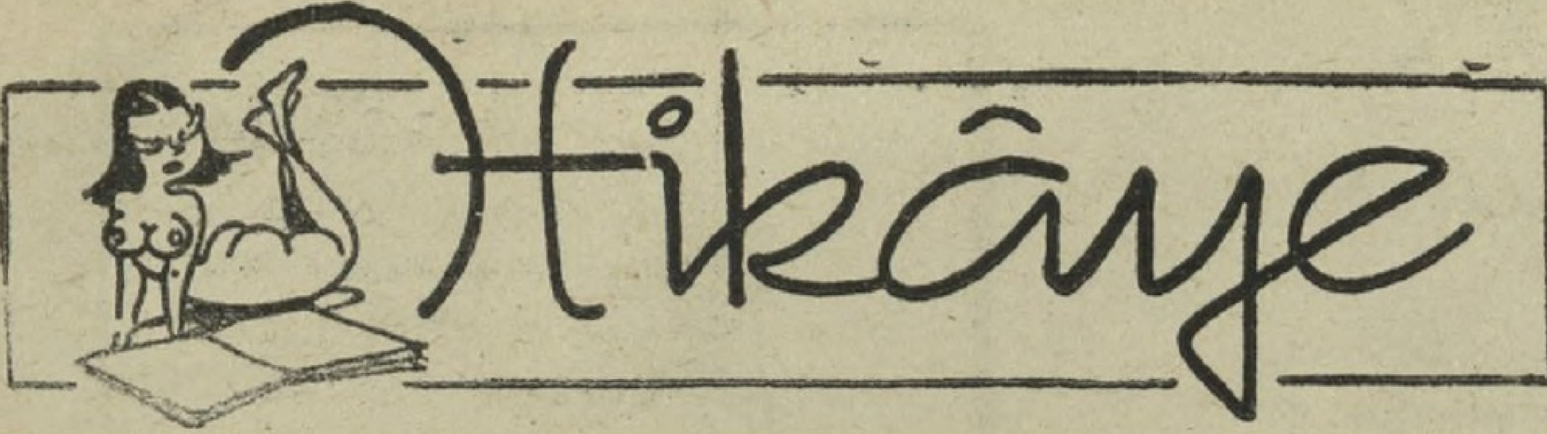

Bir dilencinin yedi günü!..

000208

Semihanın Güzel Gözleri

Elbette İstanbul Barosuna kayıtlı bir çok avukat bayan var. Ama neden bunlar sinek av larlar da yalnız, hem o kadar yeni olduğu halde, Semiha Kurtkaya işten başını alamaz? Neden aldığı dâvaların hepsini en kısa zamanda kazanır? Ayıp değil ya, bunca yıllanmış avukat dururken bu toy hanım kıza herşeyini emanet edenlere şaşıyor, bir gazeteci olarak da, işin içyüzünü merak ediyordum... Bu hızla soluğu yazıhanesinde aldım. Ama yolda, damdan düşer gibi ziyaretine gitmemiş olmak için, klâsik bir çare düşündüm. Tabii anladınız: Kendime bir dâva icadetmem gerekiyordu. Öyle bir dâva bulmalıydım ki sayın bayan avukat kolay ko lay içinden çıkamasın. Ben de, şayet kazanırsa, ehliyetinin derecesini ölçebileyim. Yoksa gazeteci sıfatiyle birini ziyarete gitmek demek, bile bile uçuracağı balonlara avuç açmak, atacağı yalanları yutmağa hazırlanmak demektir. Bunu, emsaliyle biliriz. Kime isterseniz sorun...

Yolda hep, zihnim şöyle eli yüzü düzgün bir dâva icadetmekle meşguldü: Birdenbire, şöhret fabrikatörü diye şişirilen Amerikalı İtalyan Guido Orlando'yu bile hayretten sırtüstü devirecek dâhiyane bir fikir doğdu kafamda: karışık işlerle uğraşmağa alışanlar bazan en basit meselelerde bile bityeniği aramak yüzünden gözlerinin önündekini görmek imkânın dar mahrum kalmazlar mı? Kısa zamanda meslekdaşları arasında ünü yayılan bu taze şöhrete öyle bir oyun oynıyayım ki, şaşsın, kalsın, diyordum içimden. Oynadım da. Ama, nasıl ve kime? Orasını şimdi anlarsınız.

Yazıhaneden içeri girerken cerbezeli, çaçaron bir kolejli kız göreceğimi sanıyordum. Malûm ya, modern tipler (!) şimdi hep böyle... Ama, masasının başında, annesinin dizi dibinden henüz ayrılmış, pembe beyaz, hanım hanımcık bir pamuk kediyle karşılaşınca doğrusu şaşırdım.

— Buyrun... dedi. Bir arzunuz mu vardı?

— Kov şu dilenciyi kapıdan...
— Sus ayol, o bizim ev sahibi...

— E, e, e, eevet.. vet. Kısacası: Evet, bir arzum vardı...

— Neden vardı diyorsunuz?

—Şimdi kalmadı da ondan...

— Ya... O halde buyrun, oturun. Yorulmuşsunuzdur. Bir kahve için. Biraz yârenlik ederiz sizinle...

Hımm... Genç kızda ticâri zihniyet var. Dükkânına gelen kim olursa olsun, isterse iş havale etmesin. Müşteri kaçırmak istemiyor.

— Bir dakika müsaade edin... Şu elimdeki evrakı tasnif ediverevim... dedi.

O, dosyayı düzeltirken ben de hem onu inceledim, hem aklımı başıma topladım. Yani, kaabil olduğu kadar, toplıyabildiğim kadar. Çünkü, işbu avukat hanım, pek öyle insanda akıl fikir bırakan takımından değildi. Aman Allahım... Hele bir gözleri vardı ki, hiç sormayın. İri mi iri, süzgün mü süzgün. Ama mahsus değil, kendiliğinden... Çekik kaşlarının altında o gözlere bir dakika müddetle bakabilmek saadeti için herhangi bir dâvayı kaybetmek işten bile değildi. Şimdi muammanın anahtarını bulmuştum.

— Buyrun, sizi dinliyorum... dedi, nihayet.

— Size bir rica için geldim. Dâvamı alır mısınız?

— Nedir?

Düşünün. Kadife gibi yumuşak bir ses. Ya o soruştaki nazlılık? Başladım bir zabıta hikâyesinde okuduklarımı anlatmağa:

— Bir miras dâvası efendim. Bizim bir akrabamız vardı. Ölmüş. Lâkin ölümünden haberdar olamadık. Mirasçıları ne var ne yoksa har vurup harman savurmuşlar. Bu arada bizim hisselerimiz de gürültüye gitmiş.

Durdum.

— Kolay... dedi. Aleyhlerine...

— Açamayız. Çünkü o vârisler ölmüş. Çocukları var şimdi.

— O halde? Benden ne istiyorsunuz?

— Sizden mi? O ayrı bahis. Lâkin aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu?

— Yooo... Ne gelsin?

— Canım, Hazine aleyhine dâva açmak. Öyle ya, mahkeme, bütün mirasçıları tesbit etmeden nasıl terekeyi bunlara verir?

— İlân etmişlerdir.

— Bulundukları yerde gazete çıkmaz.

— En yakın vilâyette...

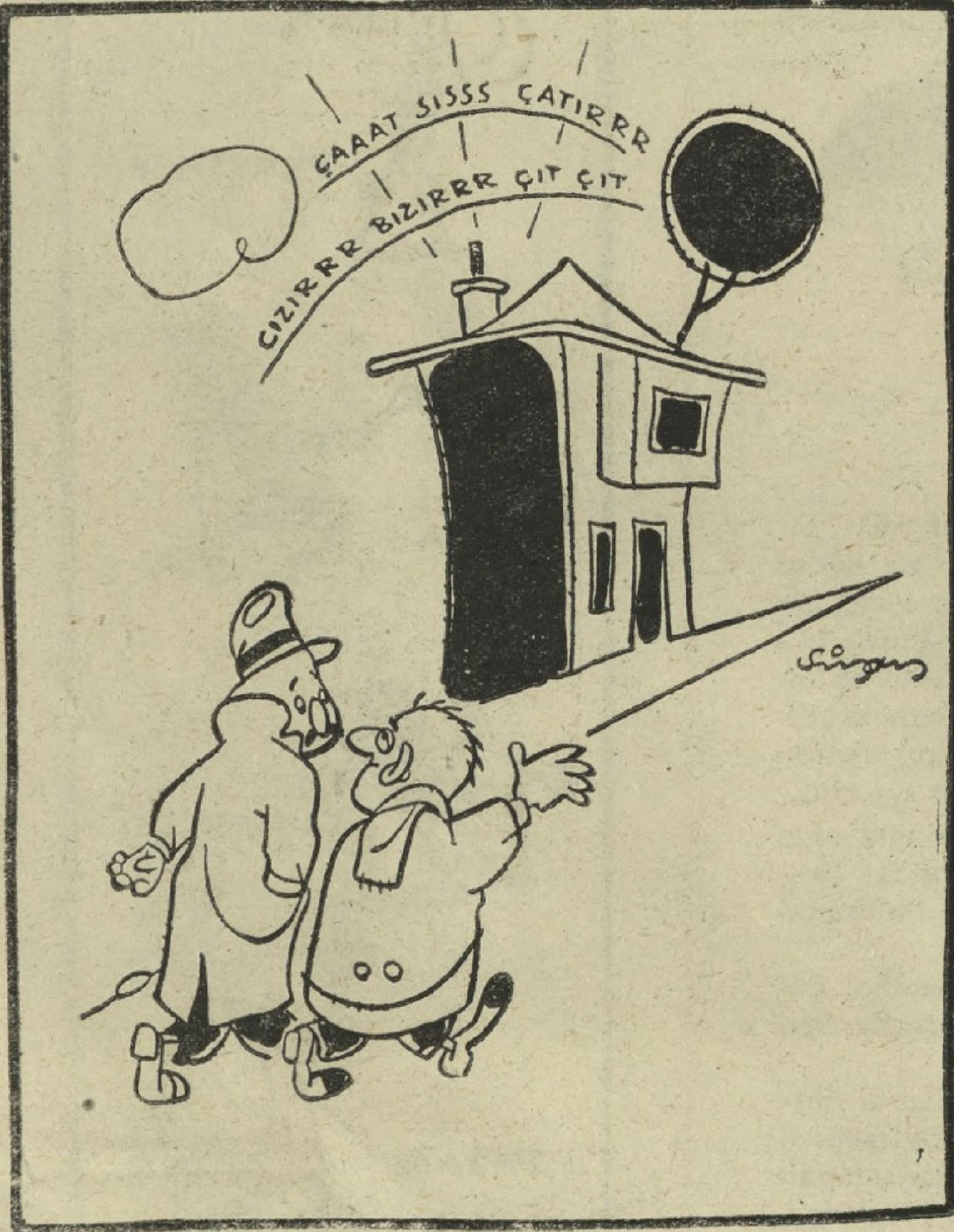
— Hayır. Mesele sizin bildiğiniz gibi değil...

— O halde tetkik edelim. Siz, müsbit evrakınızı alıp bana getirin lûtfen...

— Hay hay. Ne gün emrediyorsunuz?

— Estağfurullah. Sizce bir mahzur yoksa, öbür gün buyrun.

«Öbür güne o kadar evrakı nasıl uydurayım» diyecektim ama, sustum. Kabul ettim. Hiç canım istemiyorduysa da, ister istemez veda edip ayrıldım. Artık eteklerim zil çalıyordu. İki gün içinde, bu işlerde mütehassıs diğer bir avukat arkadaşın yardımiy-

— Sizin hanım balık kızartıyor galiba...
— Zannetmem, İstanbul Radyosunu dinliyordur!..

000209

— Ben sizin bildiğiniz kadınlardan değilim...
— Öğrenebilir miyim!..

le bir sürü evrakı koltuğuma kıstırdım ve Semiha Kurtkaya' nın yazıhanesine damladım.

— Siz misiniz? Buyrun, diye gülerek beni karşıladı.

Lâf aramızda, azıcık yumuşak ve etli dudakları yüzünde biraz eğrice duruyordu ama, pek hoştu doğrusu. O güzel gözlerini getirdiğim evraka dikti. Bir müddet baktı, baktı:

— Bunları size Avukat H... verdi, değil mi? diye sordu.

İşte o anda, tavan fırıl fırıl döndü, tepemden aşağı geçti sandım. Soğuk soğuk terlemeğe başlamıştım. Semiha Kurtkaya, güzel gözlerini insaflı insaflı yüzüme çevirdi:

— Üzülmeyin canım, dedi, maksadım size hakaret etmek değil. Ama, sizin gibi bir gazeteci neden durup dururken benim gibi kendi halinde bir insana oyun oynamağa kalkar, anlamıyorum vallahi...

— Anlamıyorsunuz, öyle mi? dedim.

— Yooo... o kadarını anlıyorum tabiî. Bazı şeyleri anlamazlıktan gelmek daha doğrudur. Şimdi bana açıkça söyleyin hakikati. Bu fikir sizden mi çıktı? Yoksa H... mı size akıl verdi?

— Doğrusunu isterseniz işin aslı benden çıktı. Sizin nasıl kısa zamanda bu kadar meşhur bir avukat olabildiğinizi, güya kendimi belli etmeden anlamak sevdasına kapıldım. Sizi görünce anladım gerçi ama, başladığım yoldan dönmek istemedim.

— Ve avukat H... ye başvurdunuz...

— Yooo... O kendi geldi beni buldu. Sizin yazıhanenizden çıkarken görmüş beni. Ne işin vardı diye sordu...

— Ya...

— Ben de, güzel gözlerine âşık oldum da ondan, dedim. Fena halde içeriledi. Eski dostumdur.

Hakikati anlattım. O zaman bana yardım etti.

— Aklınca beni tuzağa düşürecekti demek...

— Besbelli...

— Peki, o halde vekâletinizi üzerime alıyorum. Size vaadediyorum, muhakkak beraet ettiririm sizi...

— Beraet mi?

— Evet. Tabii bana yaptığınıza karşılık bir iyilik etmek istersiniz...

O fındık rengi gözleriyle öyle cana işler şekilde gözlerimin içine bakıyordu ki, hemen yerimden fırladım;

— A, elbette ödemek isterim, dedim, siz hiç merak etmeyin... Görür o terbiyesiz, edepsiz herif sizi rahatsız etmek nasıl olurmuş...

Çıkış o çıkış. Sersem ben, budala ben... Hem dayak yediğimle kaldım, hem avukatım ilk defa bir dâva kaybetti; güzel gözlerinin şöhreti gölgelendi. Neden mi? Telâşından nasıl hareket edeceğime dair istişare etmeği unutmuşum, herifin üzerine hayvan gibi (affedersiniz) yüklendim. Hâkim de herşeye, yani Semiha'nın gözlerine rağmen, aleyhimde karar verdi.

— Hikâyeci —

VAKİT KALMIYOR!

Erkekler bir araya gelince, avcılar gibi, övünmeğe başlarlar, malûm ya. Hemen hepsi, karılarına karşı kazak kesilirler. Yine böyle bir toplantıda, herkes karısının nasıl kendisini sinirlendirdiğini, lâkin nasıl bir yumrukta onu yere serdiğini anlatıyordu.

İçlerinden biri:

— Vallahi, ben karıma bir kere bile el kaldırmış değilim... dedi.

— O nasıl şey? diye şaştılar; demek senin karın melek...

— Ondan değil diye izah etti, vakit kalmıyor ki...

TERCİH

Kendisine yeni bir daktilo alacaktı. Bir çok müracaat vardı. Bir arkadaşiyle birlikte, müracaatçileri imtihana kalktılar. Arkadaşı kızlardan birine sordu:

— İki iki daha kaç eder?

— Tabii dört...

— Hayır, 22 de edebilir...

Üçüncüsü daha yamandı:

— Dört de edebilir, 22 de...

Kızlar çıktıktan sonra arkadaşı sordu:

— Şimdi hangisini tercih etmek lâzım, anladın değil mi?

— Evet, dedi öteki, sarışın ve mavi gözlü olanı...

SADECE

Perihan bir delikanlıyla gezip tozuyordu. Bir gün arkadaşlarından Saima, ona:

— Tebrik ederim, dedi, geçen gün sizi Beyoğlunda gördüm. Nişanlın ne aldı?

— Annemle babamın âhını...

CİNAYETLER GİTTİKÇE ARTIYOR (Gazeteler)

BIKKINLIK!..

000210

000211

Millet yalan yutmuyor
Geçti Bor'un pazarı, sü

or tok karnına mideye,
sür eşşeği Niğdeye!..

000212

HİKAYE:

Şakayı Severim

Telefon rahatlıktır ve büyüklük alâmetidir ama, ben bir senedenberi kendisine bunlardan başka ve bunlardan ayrı olarak hürmet duymaktayım.

Rahatlıktır, açar taksi çağırırsın, açar yemek ısmarlarsın, açar bir dosta «Başın sağ olsun» veyahut «Gözün aydın» der insanlık vazifesini başarırsın, açar balolarda masa tutar, tiyatroda loca kapatırsın. Velhasıl mübareği açarsın da istediğini yaparsın.

Büyüklük alâmetidir,

— Bize telefon edin -de hatırlatın.

— Keratayı telefonda bir haşladım.

— Meraklanma, ahbabımdır, bir telefon ederim, senin işi çıkarıverir.

— Çok ayıp oldu, müdiri umuminin telefonda sesini tanıyamadım. Dalgınlık birader. Geçenlerde yine böyle bir gaf yaptık. Çok sevişiriz de kusurumuza bakmadı.

Şeklinde övünürsün. İşte bu seneye gelinceye kadar merkumu ben de böyle iki vasıflı telâkki ediyordum. Fakat geçen sene yazın harikulâde nefis bir icat olduğunu da bittecrübe takdir ettim. Anlatayım da dinleyin.

Kadın meselelerinde fevkalâde pısırıktım. Ama ne kadar, her yerde uluorta belli edecek derecede...

Bir kadın, gözümün içine baksa, sırıtsa bile iki kelime sarfederek ahbaplığı ilerletemem.

— Karım tam sizin vücudunuzdadır bayan... Lütfen bir tecrübe eder misiniz?..

— Bilemezsiniz, hayatta nekadar yalnız ve betbahtım, bir ruh arkadaşı bulamadım gitti.

Diyen bir güzel ve oynak bir hatuna;

— Aman biz ne güne duruyoruz, tam aradığınız biçimde bir adam değil miyiz? Yarın öğleden sonra buluşalım, Boğaza doğru açılalım, bir kuytu otel odasında, sarmaşıklar arasında tam çapınıza uygun şahıs olduğumuzu isbat ediverelim.

Diye yılışık bir cevap verileceğini gayet iyi bilirim de, iş başa düşünce, küreklere sarılamam, hareket edemem. Aptal aptal sırıtarak, başımı önüme eğer, arpacı kumrusu gibi düşünürüm.

Bu halimiz arkadaşlara da malûmdur. Hem öylesine malûmdur ki, lâf arası bir kadın meselesinde, vukua gelmiş bir budalalık mevzuubahs edilse, misal olarak bendenizi kasdedip:

— Tıpkı bizim Mazlum gibi apıştım derler.

İşte hal böyle iken, geçen yaz başlangıcında bizim apartıman komşularından bir hatuna alâkalandım. Birdenbire «Bekâr bir delikanlının hakkındır» demeyin. Ben dünya evine girmedim ama, sevgilimin sıska bir kocası var. Yani nazenin galiba bize rastlıyacağını kestiremediği için vaktiyle evleniverm iş.

İkide bir merdivende rastlarım, dizlerimin bağı çözülür, asansörde karşılaşırım, ikinci kat düğmesine basıyorum diye beşinci kata çıkarım. Nezaket ve kibarlık icabı selâmlaşıyoruz ama, hepsi bukadar, aylardır bu dert belimi büküyor, mahvoluyorum. Genç yaşımda ölüp gidecek değilim ya, bu kabil mesailde elhak üstad olan bir ahbaba açıldım:

— Düşündüğün şeye bak, dedi, saldır.

— Saldıramam kabalık olur. Hele kocasına söylerse...

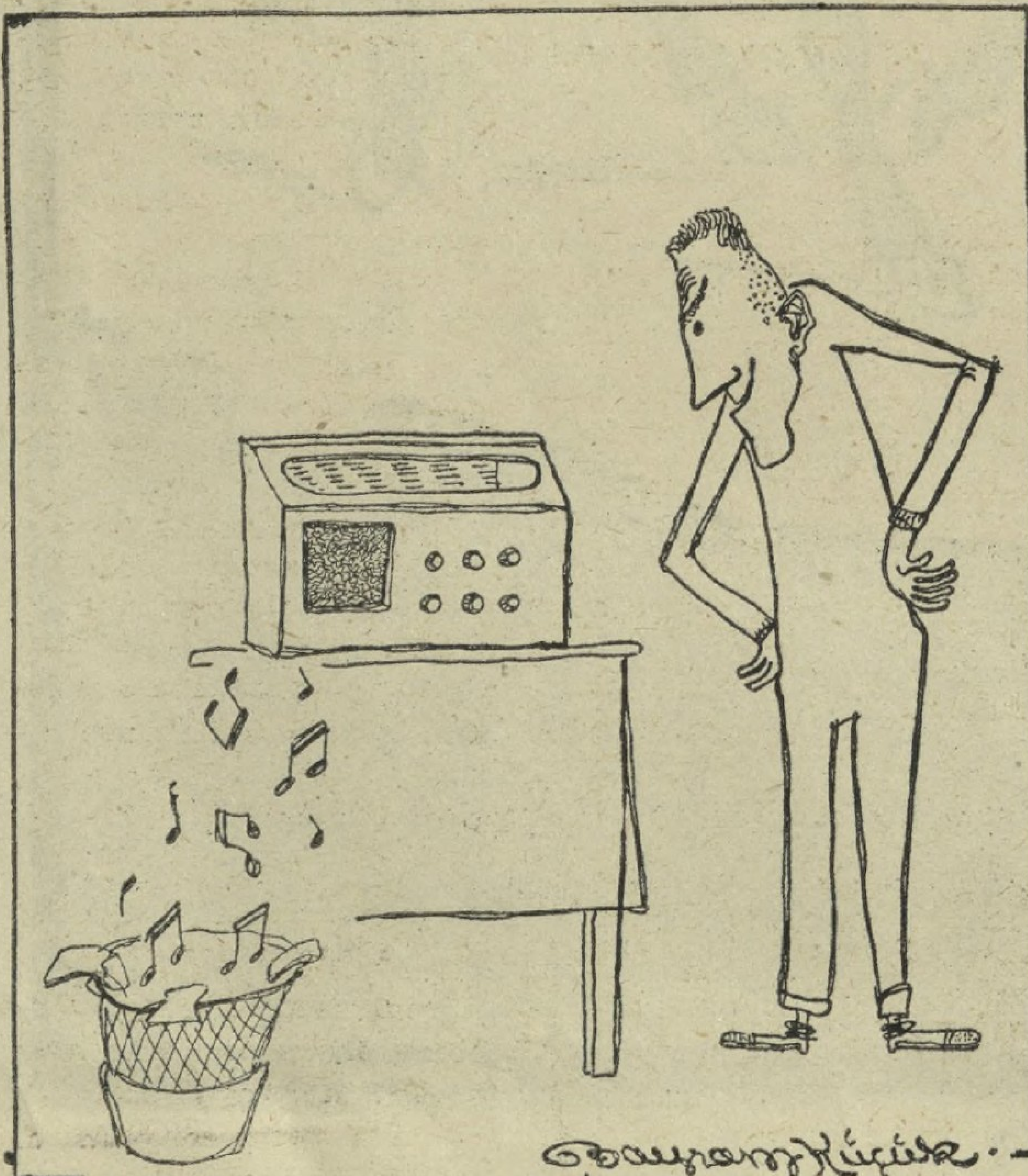
— Mektup yaz.

— Eski usul sayılırmış. Kadın geriliğimi anlasın, istemiyorum.

— Şu halde senin yerine ben mektup yazayım.

— Nasıl olur?

— Pekâlâ olur. «Arkadaşı-

RADYO MUSİKİSİ..

000213

mı yakmış, kül etmişsiniz. Buna düpedüz insafsızlık derler, çocuğun telefon numarası şudur, eğer birkaç güne kadar telefona sarılıp hatırını sormazsanız, intihar falan lâfları karıştırıyor. Delidir, yapar mı yapar ha» mealinde bir döşeneyim, yelkenleri suya indirmezse alnımı karışla.

Başka çare var mı? Kabul ettim. Bir hafta sonra:

— Mektup gitti, dedi, şu günlerde telefonu bekle.

Ne dersiniz, ertesi sabah yazıhanedeki telefon çıngır çıngır ötmez mi? Kalbimiz saf olduğu için ossaat içimize doğdu.

— Bu bizim sultandır, dedik. Besmele ile ahizeye yapıştık. Aman deli olacağım. Tâ kendisi değil mi? O billûr gibi sesiyle şakır şakır neler de şakıyor.

— Beni merdivende ilk gördüğü gün işte kalbimin ezeli erkeği dememiş mi? Gözlerimin tâ ortasına duygularının iç yüzünü anlatmak için bakmış ama öyle mağrurmuşum ki, «Cariyemin» niyetini anlamaya bile tenezzül etmemişim. Geçmiş, gitmişim. Halbuki o neler bekliyormuş. Tam üçüncü kata çıkacak sahanlıkta, hani canım o karanlıkça sahanlıkta aslanlar gibi üstüne saldıracağımı hesaplamışmış. Tabii kendisine karşı ne gibi hisler perverde ettiğimi denemek de vazifesi olduğundan, önce bir tokat aşketmeyi düşünmüş. Fakat, kalıbımın kıyafetimin gösterdiğine bakılırsa, ben böyle şamarları talan pabuç bırakacak adam olmamalıymışım. Savlet üstüne savlet gösterip, neticede nailî meram olmalıymışım. Zaten aradığı erkek de böyle celâdet sahibi erkekmiş.

Ne dersiniz, telefonda dilim tutulmadı. Zahir karşı karşıya olmamaktan gelen bir cesaretle:

— Alacağın olsun cicim, dedim, ben sana ne cebbar, ne tuttuğunu koparır, bir adam olduğumu isbat ederim. Bu akşam al gözünden.

Telin öbür ucunda kıvrak bir kahkaha koptu. Konuşmamız bitti.

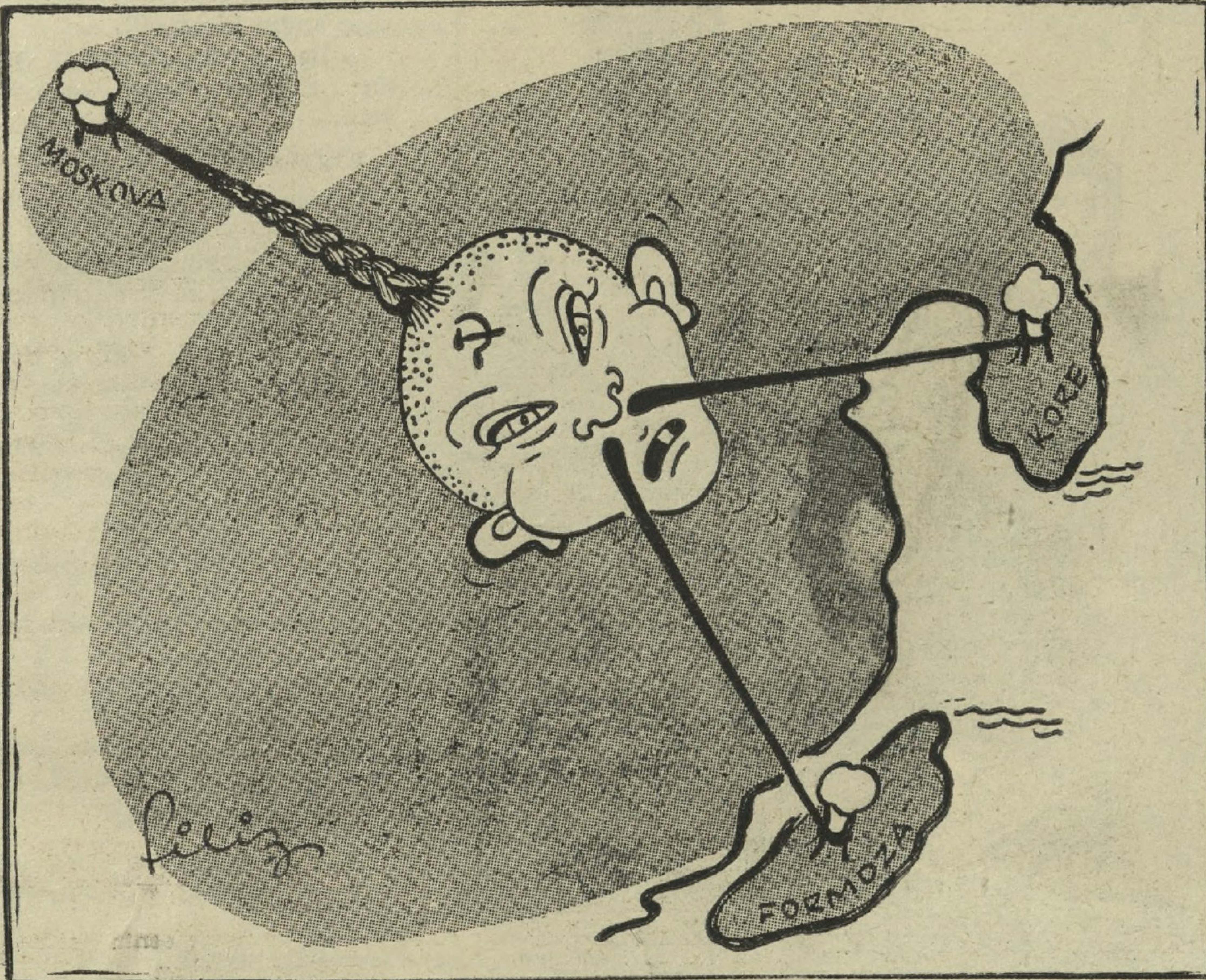
Kiracılara asansörün bozuk olduğunu söylemesi mukabilinde kapıcıya beş lira verdim. Üçüncü kat sahanlığında pusuya yattım. Önce söylenerek beşinci kattaki ihtiyar kız çıktı. Sonra üçüncü katın şişman kiracısı geçti. Arkadan bizimki göründü. Selâm vermesine meydan bırakmadan üstüne çullandım.

Evvelâ gafil bulunmuş gibi kucaklamama ses çıkarmadı. Badehu, tabiî telefonda tasvir ettiği gibi tokadı sol yanağıma şaklattı.

Kendisinden aldığım talimat mucibince hücumdan fariğ olmadım. Artık kuvveti kalmamış gibi, hazırladığı ikinci tokatı atmaktan vazgeçti. Omuzuma yaslandı. Uzun uzun, tâ alt kattan başka kiracıların söylenerek merdivene sardıkları işitilinceye kadar öpüştük ve anlaştık.

Köylü kadın — Eyvahlar olsuuuun... Başımıza neler gelmiş de haberimiz yok!..

«Komünist Çin'de siyasî vaziyet çok gergin..»

Ertesi günü sıcağı sıcağına bana yardım eden arkadaşıma müjde verdiğim zaman, suratının allak bullak olması nazarı dikkatimi celbetti. Oğlanın:

— Deme be yahu! İnanamıyorum vallahi?

Diye şaşırmasından büsbütün pirelendim. Pazar günü ilk uzun gezintimizi yaparken sevgilimin ağzını aradım. Daha ilk sualde dizlerimin bağı tekrar çözülüverdi.

Meğer kadıncağız ne benden öyle bir mektup almış, ne de bana telefon etmiş.

İşte, o gün bugündür, hem telefona, hem de muzip arkadaşlara kanım kaynamıştır vesselâm.

İspinoz

O

FIRSAT VERİR Mİ?

Çocuk İstanbulda tahsildeydi. Babası ölünce ağabeyisi İstanbula geldi. Kardeşi sordu:

— Çok merak ediyorum, babamın son sözü ne oldu?

— Fırsat bulamadı ki... Annem hep baş ucundaydı...

000214

Eski Türk MİZAHINDAN

YARDIM

Bektaşi tirbişonla rakı şişesini açacaktı. Fakat mantarın sıkılığı nisbetinde kendisi de ihtiyar ve gevşekti.

Şişeyi dizlerinin arasına sıkıştırmış, iki eliyle tirbüşona asılıyor fakat, hain mantarı bir türlü yerinden oynatamıyordu.

— Ya Ali! Medet senden... Biraz yardım et, dedi.

Aliden medet yok. Tıpa yine olduğu gibi yerinde duruyor.

Bektaşi çaresiz başka kapılara baş vurdu.

— Ya Ömer! Mademki Ali ni yazımıza kulak asmadı, sen himmet et, dedi.

Gene muvaffak olamayınca:

— Ya Osman! Bari sen himmetini esirgeme, dedi ve şişeyi bir kere daha zorladı:

Fakat bektaşi, bu defa tirbüşonu öyle kuvvetle çekmişti ki, mantar şiddetle fırladı, kendisi sırtüstü düştü ve rakılar yüzüne dökülmeye başladı.

Hiddetle bağırdı:

— Hay Allah müstahakını versin... Ben sizi birer birer yardıma davet ettim. Üçünüz birden asılacak ne vardı?

— Bizde demokratik ruh yokmuş ha! Bak şu lâfa!.. Yahu, bizim aramızda kış geceleri, otomobille, taaa Şişli'den Vefa'ya boza içmeğe giden; eğlence sabahları işkembeci dükkânlarına uğrayan nice adamlar vardır...

EL PEŞREVİ...

Alaturka musikiye meraklı bir kaç arkadaş, aralarında toplanmış, fasıllardan bahsediyorlardı. Bir aralık söz peşrevlere intikal etti:

— Uşşak peşrevi mi iyidir, yoksa nihavent peşrevi mi?

Bir kısmı, nihavent peşrevini dinlemeğe doyamadıklarını, bazıları da bilâkis, uşşak peşrevi yanında nihavent'in pek sönü kaldığını iddia ediyorlardı.

Söz sırası, o zamana kadar mübahaseye karışmıyan, birisine gelmişti:

— Sen ne dersin? diye sorulunca, dedi ki:

— Azizim, bana sorarsanız, ne nihaventten, ne uşşaktan hoşlanırım.

— Ya hangi peşrevden hoşlanırsın?

Gülerek cevap verdi:

— Karanlıkta el peşrevinden!..

ALLAHA EMANET

— Oo... Kravatın pek şık...
— Şıktır zahir...
— Nerden aldın?
— Almadım, emanettir...
— Aman, şunu bana ver...
— Emanettir, dedim ya...
— Nasıl emanet bu?
— Senin gibilerin şerrinden Allaha emanet!..

MATEM EDEBİYATI :

— (Gazeteden okuyarak) **Büyük sanatkâr Mehmedi de kara topraklara verdik... Merhum, yeryüzünde eşi bulunmayan değerli bir sanatkâr, büyük bir üstad, yüce bir dâhi...**

— Kes artık Allah aşkına, şimdi canıma kıyacağım!..

YENİÇERİLER DEVRİNDE :

— Hınzır herif, kazanı kaldırıp padişahı devireli hafta oldu... Yeni beşibiryerdelerden karına getirmeyi unutursun ha!..

ÇARE

Tıb Fakültesi giriş imtihanında bir talebeye sordular:

— Bakalım hekimlik hakkında hiç fikriniz var mı. Bayılan bir adama ne yaparsınız?

— Konyak içiririm.

— Ya yoksa?

— Vaadederim...

MESLEK SIRRI

Doktor:

— Lûtfen soyunun... deyince genç kadın itiraz etti:

— Bari siz teklif etmeyin doktor... Zaten o yüzden hasta oldum...

FELÂKETİN BÜYÜĞÜ

Komşusunun kapısını çaldı. Çekine çekine sordu:

— Affedersiniz... Geçen hafta sizden ütü almıştım. Geri getirdim miydi?

— Hayır. Getirmediniz. Hattâ o yüzden bizim çamaşırlar da kaldı...

— Eyvah... Bana da ütü lâzımdı. Şimdi ne yapacağız?

SANA DEĞİL...

Otobüste fena halde ayağına bastılar:

— Hay sersem hay... diye bağırdı. Basan:

— Bana mı söylüyorsun? diye sorunca, tevil etti:

— Hayır. Yer yüzünde senden başka sersem yok değil ya...

O DA VAR...

Pek sırnaşık çapkınlardandı. Yine bir kadının peşine düşmüştü:

— Rica ederim telefon numaranızı söyleyin... diyordu.

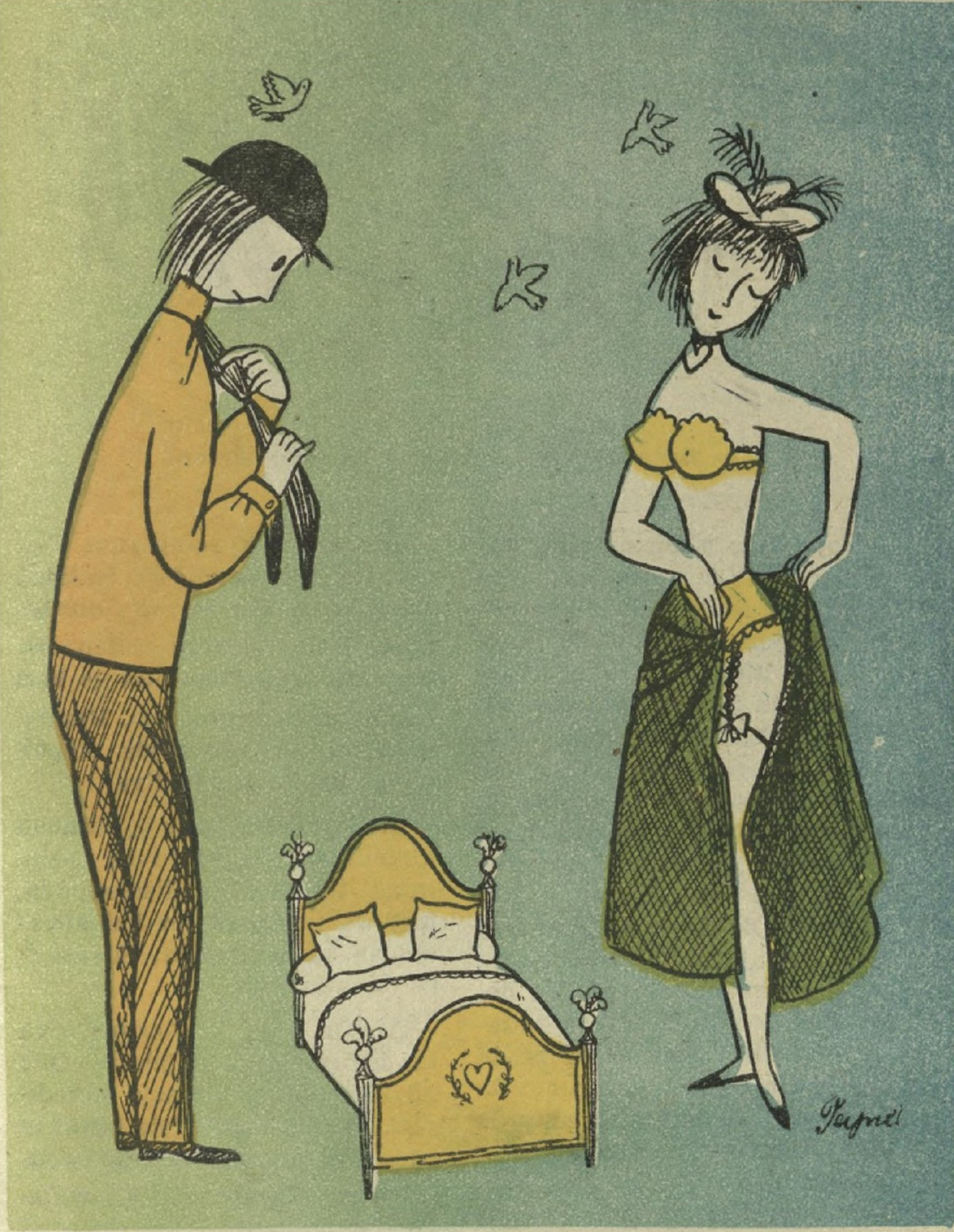
— Rehberde var...

— Peki. Ama isminiz?

— O da rehberde var...

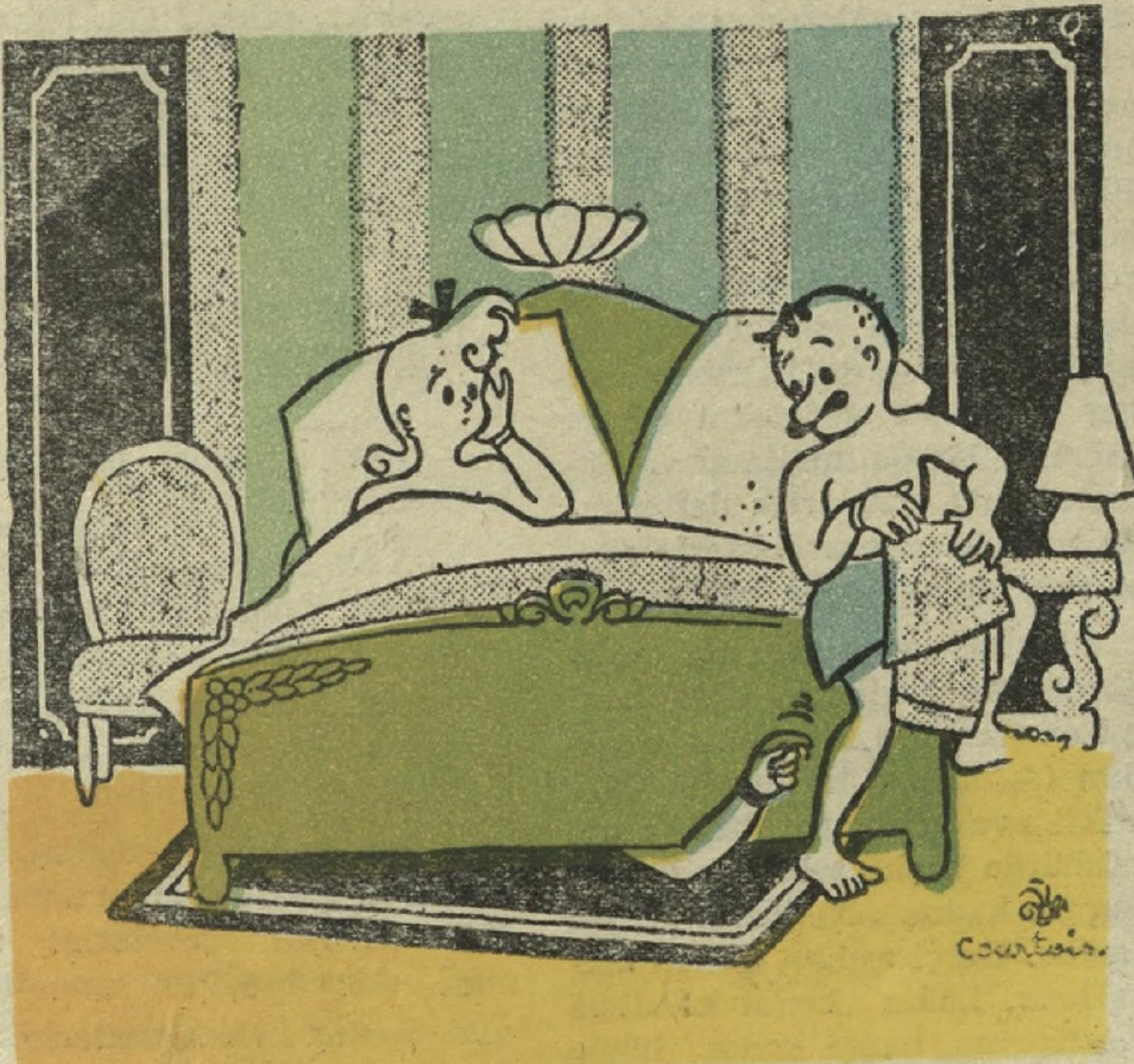
000215

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Biraz sıkışacağız ama, zararı yok... Kıştırl..

— Le Rire —

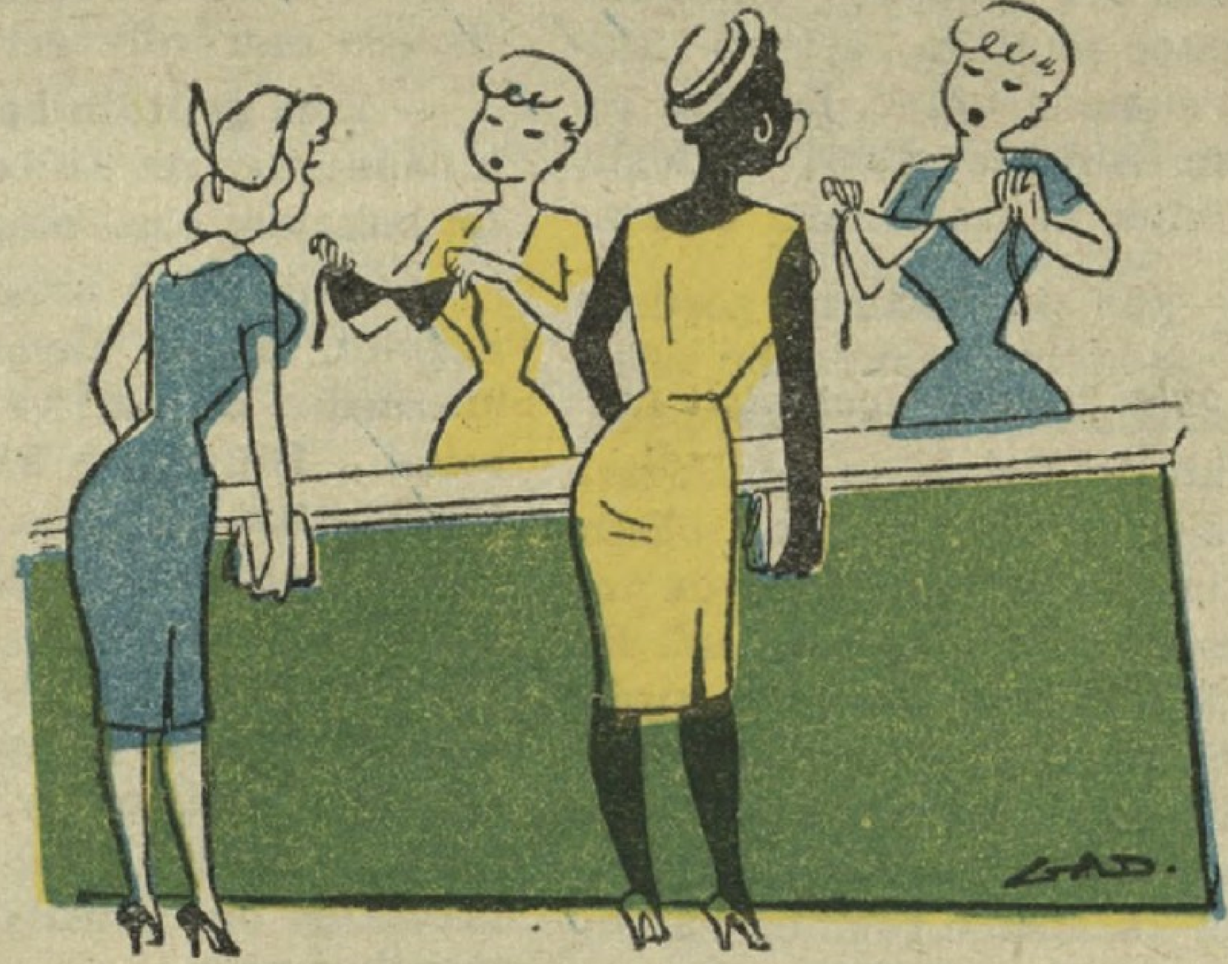
— Pıssstl.. Güzelim, kocan uyudu mu?..

— Le Hérisson —

— Bu sonbahar havası, romatizmalılara çok dokunuyor: Baksana, bütün erkekler iki büklüm!..

— Samedi - Soir —

YAZISIZ!..

— Samedi - Soir —

— Parasında değilim, gösterecek daha güzel bir şeyiniz yok mu?..

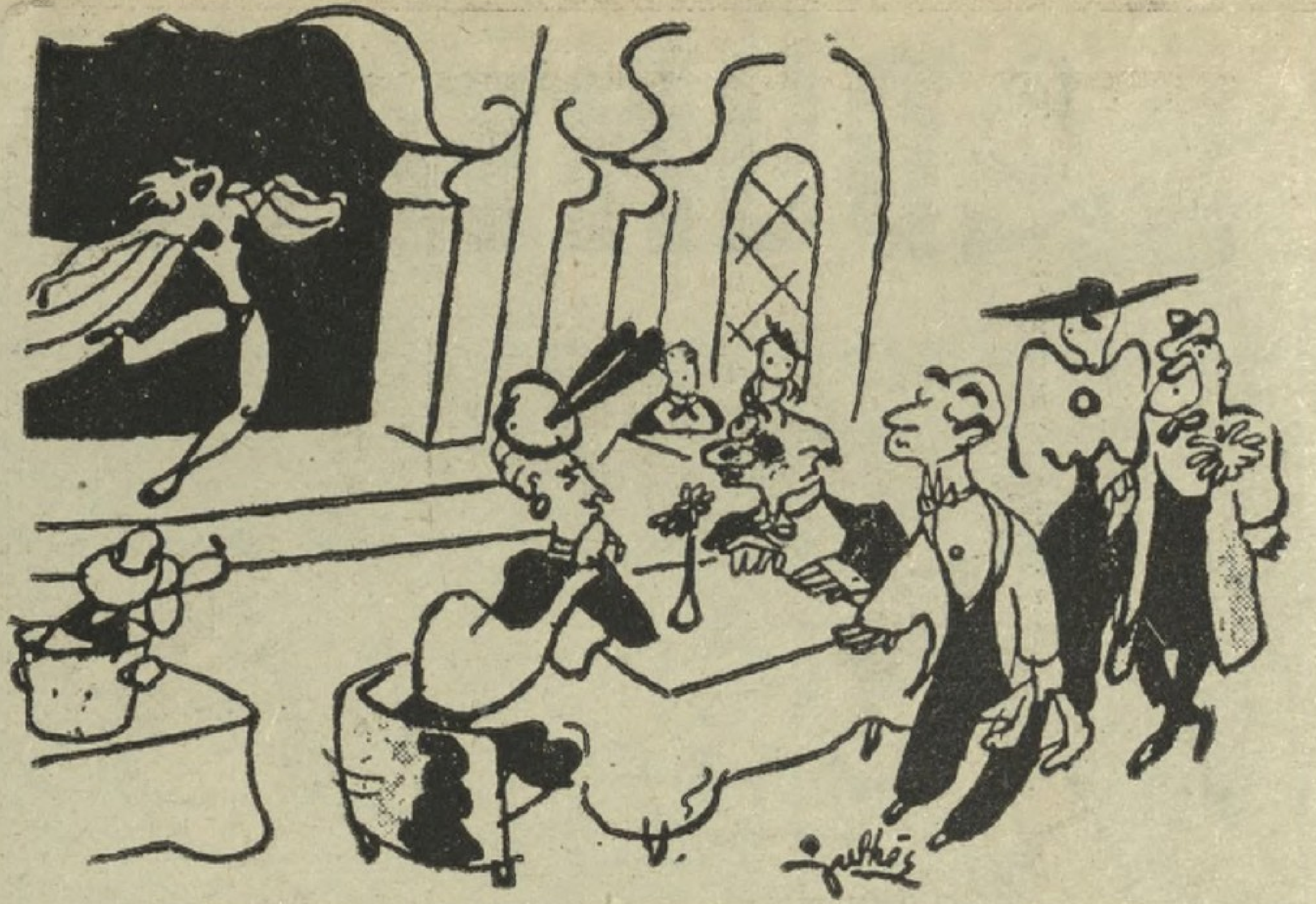
— Var, ama burda olmaz!..

— İci Paris —

000216

Dünya Mizahından

Geçim Dünyası

— Bana bir viski... Kocama da bir ıhlâmur!..

Thibaut Kunstmeister'i görünce âdeta şaşırdım. Viyana'ya gidip de ona uğramamaklığım hemen hemen imkânsızdı. Çünkü Thibaut, benim, orada orta tahsilimi yaptığım sırada tanımış olduğum biricik mektep ve çocukluk arkadaşımdı. Avusturyalıların da Almanlar gibi bu kabil bağlara ne kadar önem verdiklerini herkes bilir. Hattâ ben dahi öğrenmiş bulunuyorum. Bu itibarla, Viyana'dan geçtikçe mutlaka sevgili Thibaut'cuğuma uğrar, hatırını sorarım. Birlikte gezer, eğlenir, çocukluk hâtıralarımızı anarız.

O gün de, dostumu görünce hem sevindim, hem de bu sefer, sevindiğimden dolayı şaşırdım. Çünkü, aradan geçen zaman zarfında evlenmiş olduğunu öğrenmiştim. Hattâ hanımiyle de tanışmıştım. Erna Lubodevski isminde bir Polonyalı genç kızdı. Fakat iki seneye varmadan bu evlilik cılk çıktı. Dırıltıdan geçilmiyordu ve zavallı Thibaut, bütün kazancına rağmen karısını tatmin edemediği için, bu defa boğazından kesmeye kadar gidiyor, günden güne eriyor, iğne ipliğe dönüyordu. Kendisini son gördüğümde sıska bir tazıdan farkı kalmamıştı. Şimdi ise... ya, şimdi ise öyle şişmanlamış, öyle şişmanlamış gördüm ki onu, dayanamadım, her türlü ihtiyat tedbirini unutarak, âdeta bağırırcasına:

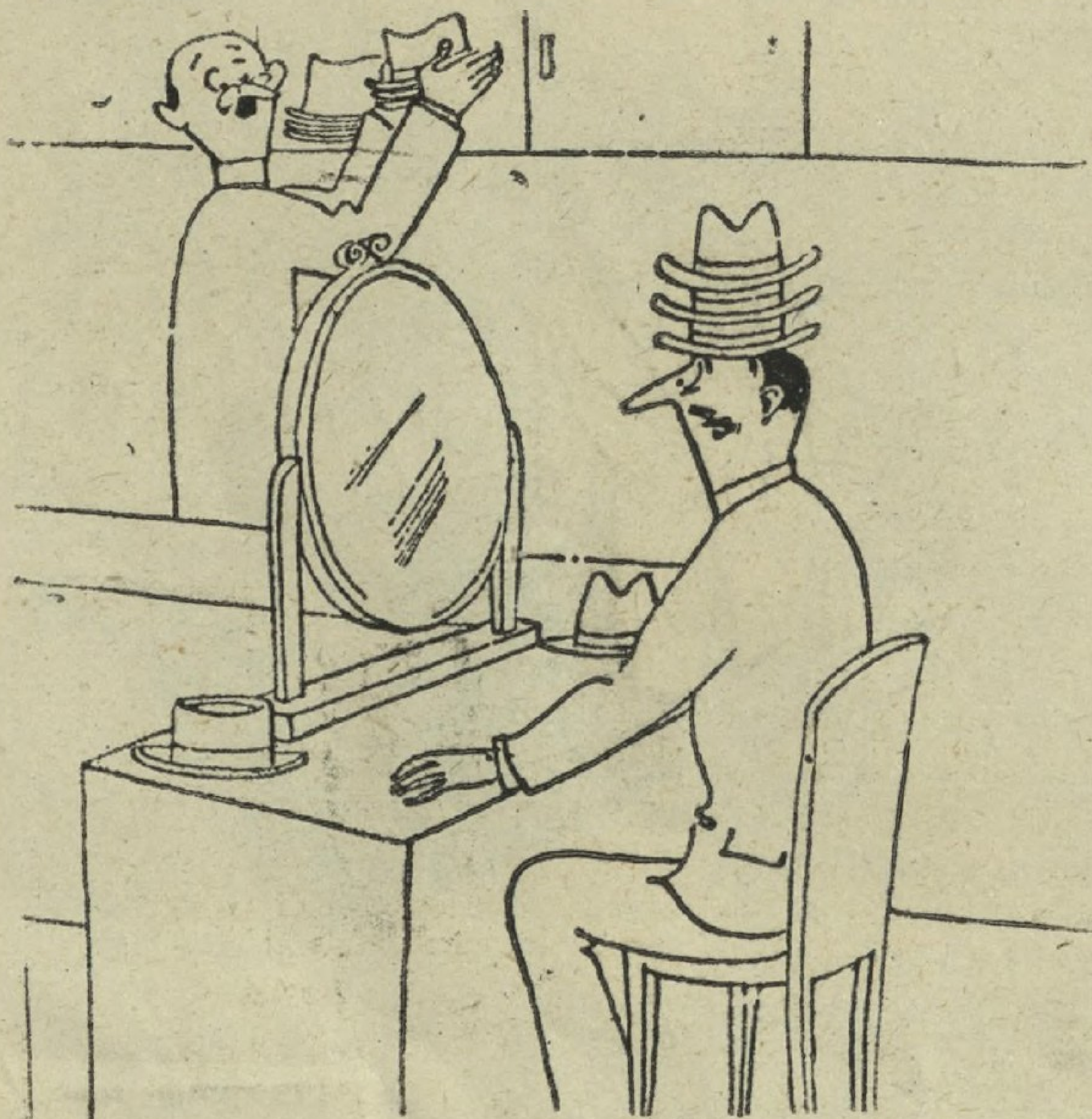
— Ne o Thibaut? Yoksa boşandın mı karından? diye sordum. Thibaut, feylesofça gülümsedi ve:

— Ne münasebet azizim, dedi. Sadece onu yola getirdim.

— Yola getirdin ha? Ne hârikulâde adamsın Thibaut. E, anlat bakayım nasıl oldu bu?

— Anlatayım ama, meraka değmez. Çünkü gayet basit bir meseledir. Bir akıl ve idrak meselesi... Biliyorsun ki, son yıllarda artık karımla bir arada bulunamaz hâle gelmiştik. Geçim derdi bizim için müthiş bir âfet, dünya harbinden beter bir şey olmuştu. Ne yapıp yapıp karımı yola getirmeliydim. Bereket bir tesadüf yardım etti de, gerçekten onu dilediğim şekilde uysallaştırdım.

Bir gün, bilmiyorum şimdi ne münasebetle, elbise değiştirip

— Aaaa... İşte bu çok yaraştı!..

büroya öyle gitmem lâzım geldi. Aceleyle ceplerimdeki eşyanın bir kısmını eski elbisemde bırakmışım. Bunu ancak büroda farkettim. Bu arada, hâtıra defterimin de öbür elbisede kaldığını dehşetle gördüm... Kadınların, hele sevgili Erna'mın ne kadar meraklı, mütecessis olduğunu yakından bilirsin. Erna muhakkak defterimi karıştırmıştır diye düşünüyordum. Netekim sen de şimdi ne çıkar bundan diye düşünüyorsun. Kazın ayağı senin bildiğin şekilde değil. Ben, maalesef, hâtıra defterime günlük işlerimi, bu arada hissiyatımı aynen yazarım. Avusturyalı veya Alman olup da insanın bir şeyler hissetmemesi imkânsızdır. İşte bütün korkum, Erna'nın bunları okumuş olması ihtimalindeydi. Netekim, o akşam, bütün gün içimi kemiren kurdu derhal yok etmeğe karar vermiştim. Lâkin Erna, defterimi okuduğunu, oraya kaydettiğim meseleleri bildiğini o kadar zayıf ve uzak imâlarla bana anlatıyordu ki, bir türlü kendisini yüzleyip suçunu açığa vuramıyordum. Fakat dostum, bu millet durup dururken Bismark'lar, Beethoven'ler çıkarmadı ya... Azıcık zihnimi yorunca, derhal meseleyi kökünden halledecek çareyi buldum: Sık sık elbise değiştirmek ve her seferinde defterimi çıkardığım elbisede unutmak... Erna, alıştığı için, artık defterimde, az çok uzun aralıklarla şöyle satırlar okumağa başladı:

«Bugün, sevgili karımı öyle göreceğim geldi ki, öğle üzeri şeften izin alıp eve kadar uzandım (sahiden o tarihte bir öğle vakti eve geliverm ştim ama, büsbütün başka sebeptendi bu). Sevgili kadın... Ne kadar iyi insandır. Gerçi zaman zaman hırçınlaşır. Lâkin kendi kendime soruyorum, hangi kadın böyle değildir? Netekim doktorlar bile daima aynı şeyi ileri sürmüyorlar mı?»

«Karımı pek seviyorum. Onun da beni sevdiğine eminim. Bana karşı her zaman dürüst, açık, nâzik davranışından bu besbelli. Ah, imkân olsa da karıcığımı sevindirebilsem. Ummadığı zamanda ona şöyle küçük bir sürpriz... Bir hediye...»

Bu satırların Erna tarafından okunduğu, yavaş yavaş bana karşı tavrının değişmesinden, ince ve yumuşak bir hal almasından anlaşılıyordu. Sonraları işi daha azıttım.

«Hayır, hayır... Karıma ufak bir hediye lâyık değildir. Ona büyük, mühim bir şey almalıyım... Fakat nasıl? İşte bürodan istediğim avansı vermeği reddettiler... Zararı yok. Masraflarımdan kısarım. Hiç olmazsa, her kadının mutlaka istiyeceği bir kürk manto gibi bir şey alsam...»

«Kürkçü ile görüştüm. Galiba taksitle bu işi yapabileceğim. Karıcığım kimbilir ne kadar sevinecek»... falan filân. Nihayet, uzatmıyayım, o tarzda hareket ettim ve defterime öyle şeyler yazdım ki, Erna ile bal gibi geçinip, mis gibi yaşamağa başladık.

—

Thibaut sustu ama, mesele benim nazarımda halledilmiş değildi:

— Peki, ya kürk işini nasıl hallettin? Aldın mı?

— Yok canım... Nasıl alabilirdim ki. Erna dayanamadı, nihayet defterimi okuduğunu itirafa cesaret ederek kürkü ne zaman alacağımı sordu. O vakit bir kahkaha kopardım:

— Ah evlâdım... dedim, mademki istiyorsun, elbet sana bir kürk almanın çarelerini ararım... Ama o defter, zannettiğin gibi benim hâtıra defterim değil ki... Bir roman müsveddesiydi...

Yakob Wildermann

000217

SOSYETE KARILAR

AKBABANIN ROMANI: 1

Yazan: Server BEDİ

— I —

Şoför Salih, hanımla beyi apartmana bıraktıktan sonra, arabayı garaja çeke cekti. Fakat bir şey unutup unutmadıklarını anlamak için, her zaman yaptığı gibi otomobilin içine bir göz attı. İşte, hanım eldivenlerini unutmuş. Salih eğilip bunları alırken hizmetçi Zeynep koştu:

— Hanımefendi eldivenlerini unutmuş, dedi.

— Nah, burada.

Şoför eldivenleri Zeynebe vermeden evvel elinde biraz tuttu, avucunda sıktı, sonra kokladı:

— Yahu, dedi, bu ne hafif şey böyle, ne de güzel kokuyor! Naylon mu, ipek mi, nedir? Şişirilmiş sabun köpüğü gibi bir şey. Paristen almış bunları galiba. Ne sosyete karıdır be!

Zeynep eldivenleri alıp apartmandan içeriye girerken bu «sosyete karı» sözü aklına takılmıştı. Sosyete karı! Sosyete karı! Bu sözü bir kere de kasabın dükkânında esnaftan iki kişi konuşurken duymuştu. Sosyete karı, halkın zengin ve züppe kadınlara taktığı isim. Fakat Zeynep şoför Salih'in «ne sosyete karıdır be!» derken, sosyete karılara nasıl bayıldığını da sezmişti.

O günden sonra Zeynebin içine dert oldu. Kendi kendine soruyordu: «Benim sosyete karı olmak için nem eksik? Hanımdan daha gencim, daha güzelim. Onun okuduğu mecmuaları, romanları ben de okuyorum. İzin günlerimde ben de sinemaya gidiyorum. Sesim ondan daha tatlı. Nem eksik?»

Bir gün hanımefendiyle beyefendi uçakla Ankaraya gittiler. En az bir hafta kalacaklardı orada. Aşçı Hüseyin de, fırsat bu fırsat, izin alıp köyüne gitti. Bütün apartman Zeynebe kalmıştı. «Bu bir haftayı nasıl geçirsem?» diye düşünüyordu. Bir gece şoför Salih'le saza gidip Perihan'ı dinlerler. O iyi. Arada bir de sinema, o da iyi. Fakat Zeyneb'in içinde, henüz ne olduğunu iyice bilmediği başka arzular vardı. Düşünüyordu. Daha kibar yerlere, sosyete karıların gittikleri yerlere gitmek... Meselâ bir baloya...

Zeynep, mutfağın ofisinde, hanımın Pariste ısmarlama yaptırdığı o rüya gibi ince ve güzel çamaşırları dikkatle ütülerken, arada bir, gözleri dalıyordu: Ah, bir baloya gidebilse ama, ne giyecek, kiminle gidecek?

Akşama doğru kapı çalındı. Doktor Nejat. Hanımla beyin evde olup olmadığını sormadan içeriye girdi, şapkası elinde portmantoya doğru yürüdü. Kenarda duran Zeynep:

— Hanımefendi ile beyefendi, bugün uçakla Ankaraya gittiler, dedi.

Cebinden çıkardığı küçük bir paketi Zeyneb'e uzatan Nejat, başını sallayarak cevap verdi:

— Biliyorum, Zeyneb'ciğim, biliyorum. Onun için geldim ya... Seni yalnız bulmak için... Bak sana güzel bir lâvanta getirdim.

Lâvanta! Zeyneb'in gözleri parladı. Lâvanta! Ne zamandır istiyordu almak. Fakat pahalı. Hemen paketi alıp açtı. Ne güzel kutu!

— Ne lâvantası bu? Diye sordu. Paris mi?

— Tabii... Sana Mahmutpaşa esansı getirecek değilim ya!

Nejat hemen kızın boynuna sarıldı ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Epeyce uzun süren bu fırsat anından sonra, kendini kurtaran Zeynep, sesini çıkarmadı. Çok çapkındı bu herif. Evde büyük ziyafetler olduğu zaman, misafirler kafayı çekip eğlenirlerken, o koridorda Zeyneb'i arar, karanlık bir köşede sıkıştırırdı. Nasıl da hanımla beyin Ankaraya gideceği zamanı kollamış, hediye alıp gelmiş. Yaman vallahi.

Zeynep şişeyi burnuna götürdü. Gözlerini süzerek:

— Ah, çok güzel! dedi.

Sonra Nejad'a döndü:

— Haydi, uslu oturunuz da size kendi elimle bir kahve pişireyim.

Doktor Nejat, elini kızın omuzuna koyarak:

— Zeynebciğim, dedi, sen bana daha güzel bir içki bulsana! Senin gibi sarışın, tatlı, baş döndürücü bir şey... Meselâ viski... Haydi seninle karşılıklı birer viski çekelim.

— Aman, ben hiç sevmem onu. Tahtakurusu kokar, midemi bulandırır.

— Sen başka şey iç.

— Ne içeyim? Dur bakayım. Sen git salonda otur.

— Yok Zeynebim. Ben sana misafir geldim. Salonda oturmam. Senin odana geleyim.

— Benim odamda oturulacak yer yok ki... Sandıklar var, bir de benim karyolam var.

— Olsun, olsun.

Nejat yürüdü. Pişkin adam olduğu için apartmanın içini avucunun içi gibi biliyordu. Zeyneb'in odasına girdi ve onun karyolasına oturdu.

Biraz sonra kız elinde büyük bir tepsi ile viski, konyak ve soda getirmişti. İçmeğe başladılar. Nejat, çabuk netice almak istiyen el manevralarına girişince, Zeynep onun ellerini tuttu:

— Dur, dedi, acele etme kuzum. Konuşalım biraz. Benim bir derdim var.

— Hayrola?

Zeynep birdenbire ayağa kalktı ve ellerini kalçasına koyarak:

— Ben sosyete karı olmak istiyorum! dedi.

Bu tâbirin mânasına intikal etmek için Nejad'ın geçirdiği sessizlik ânını bir itiraz hazırlığı sanan Zeynep bağırdı:

— Olamaz mıyım? Çirkin miyim? Budala mıyım? Okumam mı yok? Kaba mıyım? Nem eksik? Nejat işin ciddiyetini kavrayarak ve gülmenin ne kadar tehlikeli olduğunu anlayarak kaşlarını çattı ve Zeyneb'i tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra ayağa kalktı:

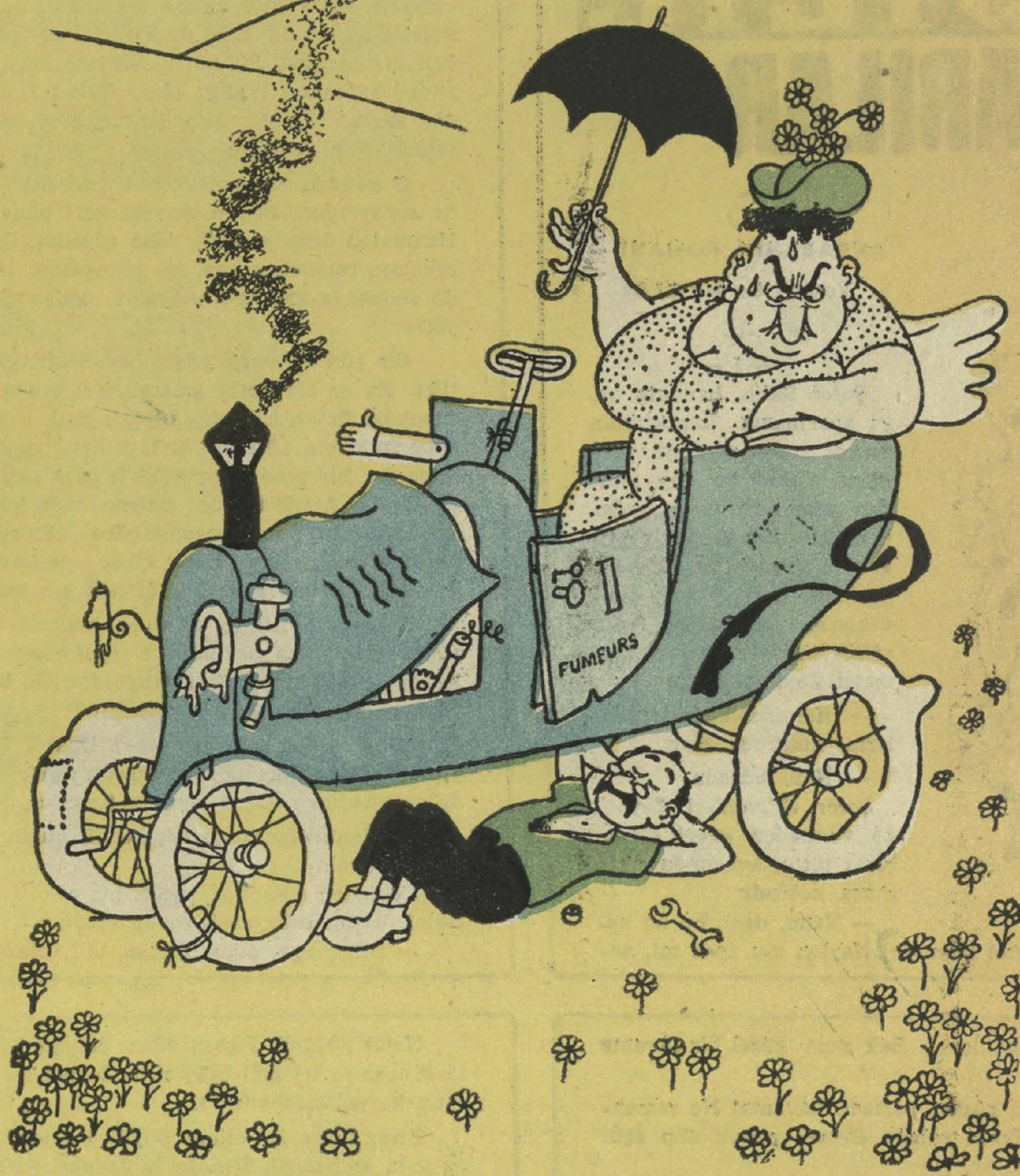
— Dur bakayım, dedi, seni bir muayene edeyim. Nen eksik bakalım.

— Evvelâ buradan başlıyalım, dedi. Saçlar ince, yumuşak, altın gibi sarı. Boyamağa lüzum yok. Fakat yavrum, kuvafür berbat. Hengi berbere gidiyorsun?

— Şurada, köşedekine.

— Olmaz şekerim olmaz!.. Sosyete karılar mahalle berberine gitmezler. Evvelâ bu, bir. Fakat üzülme. Onun bir çaresini buluruz. Gelelim şimdi yüzüne. Bak, bu kaşların ucunu, kenarlarını almak lâzım. Fazla değil. Seni tanıdığım bir güzellik enstitüsüne götüreyim. Gözler... Gözler yaman... Akşam üstü yakamuzlanan deniz gibi lâcivert... Kirpikler yelpaze... Değme sosyete karıda yoktur bu. Mükemmel. Burun da narin. Aç bakayım ağzını. Dişler de inci gibi ama... Dur... Ağzını şöyle ışığa tut bakayım. Ha... (Devamı var)

000218

— Aman ne beceriksiz şeysin... Hâlâ şunu tamir edemedin mi?

— İci Paris —

Dünya Karikatürleri

— Çek elini, yaprakları süpürmeğe geliyor!..

— France Dimanche —

YAZISIZ!.

— Ici Paris —

000219

2 APARTMAN DAİRESİ

Ayrıca

35.000 LİRALIK

Çeşitli Para İkramiyeleri

Her (150) Liraya bir kur'a

Bu zengin keşide size şans getirebilir.

17160

EMNİYET SANDIGI

1954
AYDABİR
ÖZEL SAYI

Bu özel sayıyı hazırlamak için 16 muharrir, 5 hikâyeci, 2 romancı, 8 yabancı dil mütercimi, 3 doktor, 2 moda mütehassısı, 6 ressam, 7 röportajcı, 4 fotoğrafçı, 3 sekreter, 3 matbaa çalışıyor.

Bu kadar güzellik ancak Yılda bir çıkar!

Siparişlerinizi şimdiden yapınız.

Sayısı 250 kuruş

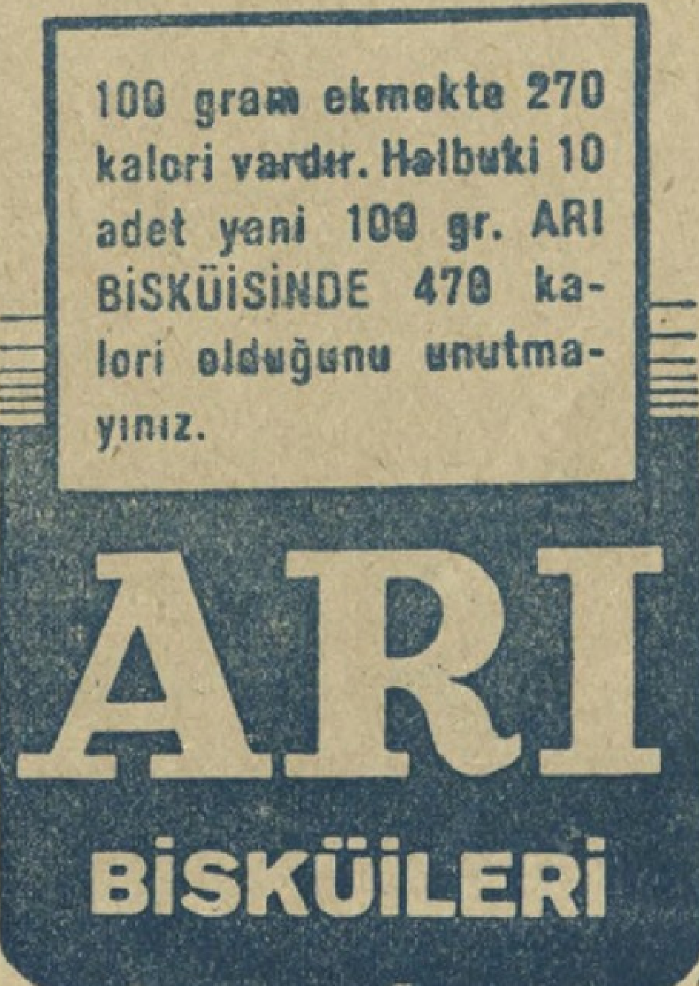

Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve Mevsim
Çelenkleri

Beyoğlu Parmakkapı Mis
Sokak No: 1

SÜMERBANK

000220

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Ressam — Kız, sana kaç kere «ben resim yaparken toz alma» demedim mi?...

000221